

Az elveszett kiscica

Holly Webb

HOLLY WEBB

AZ ELVESZETT
KISCICA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2014

*Emilynek
és a szépséges
Rosie Bumble-nak*

Első fejezet

Scarlett boldogan nézett körül új hálósobájában. Hatalmas volt! És mivel a házikó tetőterében bújt meg, egészen érdekes alakúra sikeredett, mintha az egész a feje tetejére állt volna. Gyönyörű ablak nyílt rajta, cikornyás kilinccsel és óriási, széles párkánnyal, amelyre kényelmesen leülhetett. A régi szobája egészen picike volt, nagyon is unalmas, négyszögletű alaprajzzal.

– Nem is rossz, ugye? – Bátyja, Jackson dugta be a fejét az ajtón. A fiú kapta a Scarlett szobájával szomszédos helyiséget, amely gyakorlatilag elfoglalta a tetőtér másik felét. Anya és apa azt mesélte, hogy a szobájuk helyén régen padlás volt.

– Nagyon tetszik! – lelkesedett Scarlett boldogan.
– Az ablak benne a legjobb! Imádom nézegetni a sok erdőt és mezőt, és figyeld csak! Teheneket is látni! A saját hálószobám ablakából!

Jackson felnevetett.

– Tehenek, nem pedig autók. Nos, ez már tényleg nagy változás! Igen, nekem is nagyon tetszik. Azt leszámítva, hogy minden olyan távol esik innen.

Scarlett lassan bólintott.

– Azért egy bolt legalább akad a faluban – emlékeztette a bátyját.

Jackson kelletlen arcot vágott.

– Igen, egyetlen bolt! És egy kovácsműhely. Hát nem fura?

– A sulis is itt van a faluban – tette hozzá Scarlett nagyon csendesen. – Bárcsak ne kellene új iskolát kezdenünk!

Ennek örült legkevésbé, amikor kiderült, hogy családja vidékre költözik. Biztos volt benne, hogy borzasztóan hiányozni fog a régi iskolája, és persze a barátnői. Lucy és Ella megígérte, hogy eljönnek meglátogatni a következő szünetben, de az még nagyon messze volt. És időközben be kell ülnie a padba egy olyan iskolában, ahol senkit sem ismer, és egyetlen barátja sincs.

– Nem lesz semmi baj – jelentette ki Jackson vidáman.

Scarlett mélyet sóhajtott. Bátyját cseppet sem aggasztotta az iskolaváltás. Sohasem aggódott. Jackson meglehetősen sportos alkat volt, és könnyen barátkozott. Mégsem nagyképűsködött, így hát az emberek igencsak élvezték a társaságát. Scarlett azt kívánta, bárcsak tudná, hogyan csinálja.

– Hallottad fentről azt a zörgő hangot? – Jackson felfelé mutatott a mennyezetre. – Fogadni mernék, hogy hemzsegek az egerek a nádtetőben. Ne felejtse el megemlíteni apának és anyának, Scarlett! Újra el kell kezdened győzködni őket egy kiscica miatt, hiszen most már itt vagyunk. Azt mondták, hogy a költözés után esetleg lehet róla szó. Nem igaz?

Scarlett a bátyjára mosolygott.

– Tudom! De azt gondoltam, adok nekik legalább egy napot, mielőtt ismét rágni kezdem a fülüket. Előbb hadd csomagoljanak ki pár dobozt... – A kislány is felpillantott.

– Szerinted tényleg egerek rejtőznek odafenn?

Jackson elgondolkodva vette szemügyre a mennyezetet.

– Valószínűleg. Nekem nagyon úgy hangzik. Ha csak nem patkányok laknak a házban.

– Fúj! Rendben van. Máris megkérdezem anyát. Nem vagyok hajlandó patkányokkal osztozkodni! – Scarlett megborzongott.

– Ebben egyetérték – vigyorgott Jackson. – Tudod, a patkányok képesek egészen nagyra nőni. Egy kiscicánál mindenképpen nagyobbra. – Igyekezett rémes patkányarcot vágni, ínyét kivillantva vicsorgatta fogait.

– Hagyd abba! – kiáltotta Scarlett. – Akkor talán felnőtt macskát kellene szereznünk. Nem bánom, ha nem kiscicánk lesz. Bármilyen macskának örülnék, anya és apa pedig tényleg azt mondta, hogy talán kaphatunk egyet. Segítesz, ugye? Te is megkéred őket?

Jackson bólintott.

– Persze. Bár semmi kedvem reggelente arra kelni, hogy egy halom döglött egér fekszik a lábtörlőn. Sam azt mesélte, hogy a macskája mindig így várja.

A kislány aggodalmas arcot vágott.

– Azt hiszem, inkább olyan cicát szeretnék, aki csak elijeszti az egereket...

Scarlett lelkesen neki is látott a meggyőző hadjáratnak, amikor mindnyájan leültek ebédelni. Furcsa érzés volt régi asztalukat egy egészen más konyhában látni.

– Olyan csend van – állapította meg anya boldogan, kinézve a nyitott ablakon. – Szerintem egyetlen autózúgást sem hallottam, amióta megérkeztünk. Imádom, hogy az utca legvégén áll a házunk.

– Folyton olyan érzés gyötör, hogy valami hiányzik – vallotta be apa. – De nagyon élvezni fogjuk, ha már hozzászoktunk. És a levegőnek is csodás illata van!

Jackson hangosan szimatolni kezdett.

– Ez tehénlepény, apa.

Scarlett bosszankodva pillantott a bátyjára. Nem szerette volna, ha eltereli anya és apa figyelmét – a mostani tökéletes pillanat volt, hogy megemlítsen a kiscicát. Vett egy mély lélegzetet.

– Kicsit sem hasonlít a Laurence útra, ugye? – kérdezte a kislány, a régi otthonukra utalva. – Ott aztán nagy volt a forgalom... – Nagyot nyelt, és reményteljes pillantást vetett először az anyukájára, azután az apukájára, és végül újra vissza. – Ezen a helyen nem

kellene aggódnunk, hogy egy autó elüti a cicánkat.
Nem igaz?

Apa harsányan felkacagott, majd anyához fordult.

– Te nyertél, Laura. Több mint egy órán keresztül kibírta.

Scarlett zavartan pislogott.

– Ezt hogy érted?

Anyukája karját kinyújtva átkarolta a kislány vállát.

– Apával éppen erről beszélgettünk tegnap este, Scarlett. Kíváncsiak voltunk, vajon meddig bírod ki anélkül, hogy a cicáról érdeklődnél. Én azt hittem, megvárod, amíg egy kicsit berendezkedünk, apa viszont azt mondta, hogy abban a pillanatban nekünk szegezed a kérdést, amint megérkezünk. Tehát én győztem, ezért ma este neki kell vacsorát főznie!

– Egyszerű. Hal és sült krumpli – vágta rá apa, hatalmasat harapva a szendvicséből.

Anya rámosolygott.

– Ugye tudod, hogy a legközelebbi halsütőde most már húsz perc autóútra van innen?

– Ezek szerint csak rám vártatok, hogy feltegyem a kérdést? Akkor hát lehet macskánk? – kérdezte Scarlett reménykedve. Igyekezett minél előbb visszaterelni a beszélgetést a kiscicatémára.

Anyukája lassan bólintott.

– Igen. De holnap nem mehetünk el egy állatmenhelyre... még ki kell csomagolnunk, és különben is, halvány sejtelmem sincs, hol találjuk a legközelebbit.

– Majd én kinyomozom! – ajánlotta fel Scarlett lelkesen. – Csak éppen... úgy örülnék, ha lenne egy kis időnk megismerni a cicát, mielőtt elkezdődik az iskola. Már csak két hetünk maradt a szünetből, aztán Jacksonnal szinte egész nap távol leszünk.

Apa bólintott.

– Tudom, Scarlett, de nem hiszem, hogy most rögtön találunk neked egy kiscicát. Tudom, milyen jó

volna, ha már nálunk lehetne, amíg itthon vagy. De szerintem nem jelent majd óriási gondot az sem, ha már iskolába jársz. Anya ugyan elmegy munkába, de én itthon fogok dolgozni, így hát a kiscica sem lesz magányos. Ráadásul az új iskolád nagyon közel van. Tíz perc alatt hazaérhetsz.

Scarlett bólintott. Ez is nagy változás volt az életükben; mostantól gyalog járhattak iskolába. Szüleik még azt is megengedték, hogy Jacksonnal önállóan járjanak, ha kedvük tartja, hiszen végig járdán vezetett az út.

– Azt hiszem, igazad van – ismerte el Scarlett. – Akkor hát tényleg tarthatunk macskát? Komolyan gondoljátok? Kereshetünk egyet?

– Megígérem – jelentette ki apa ünnepélyes komolysággal.

Scarlett ragyogó mosollyal nézett fel az édesapjára. Amikor hazajön az iskolából, hamarosan már a kiscicájával játszhat. A saját cicájával! Már olyan régóta

vágyott egy macskára, és most végre valóra válik az álma!

– Scarlett! Bemegyek a faluba – kiáltott fel apa az emeletre.

A kislány betuszkolt egy nagy halom pólót az egyik fiókba, majd kirohant a szobájából.

– Én is jövök! – rikkantotta.

Nagyon szeretett volna elsétálni oda. Korábban is látták már egy párszor a kis falut. Először akkor látogatták meg, amikor eljöttek megnézni a házat. Anya új munkát kapott a helyi kórházban, és apával együtt elmagyarázták a gyerekeknek, hogy a közelbe kell költözniük. Túlságosan messze volt ugyanis, hogy minden nap ide autózzon. A kislánynak abban a néhány hétben is szörnyen hiányzott az anyukája, amikor reggelente korán kellett indulnia, és csak késő este ért haza, mialatt Scarlett már lefekvéshez

készülődött. Végül sikerült közelebb költözniük, a kórház most már csupán félórányira volt a házuk-tól, egy Leaming nevezetű nagyvárosban, aprócska falujuk, Leaming Ford szomszédságában. Miután eldöntötték, hogy anya elfogadja az állást, majd sikerült megegyezniük a házikó megvásárlásában is, Scarlett és Jackson egy napra ellátogatott új iskolájukba, és még egyszer megnézhatték a falucskát. A kislány azonban olyan feszült volt a sulis miatt, hogy egyáltalán nem emlékezett a falura.

– Milyen szép! – ámuldozott Scarlett, miközben végigsétáltak a gyalogúton. – Nézd a sok virágot! Tegnap este még egy nyuszt is láttam, apa. Meséltem már?

– Eddig még csak hatszor. Kis híján szívinfarktust kaptam, amikor úgy felvisítottál. Már azt hittem, hogy kiestél az ablakon.

– Ne haragudj! Olyan izgatott lettem! Még soha nem láttam nyuszt a saját kertünkben! – kuncogott Scarlett. – Mehetünk erre? Ez a helyes ösvény?